

Intervju z Natašo Konc Lorenzutti

Pozdravljeni! Zelo smo veseli, da ste obiskali našo šolo. Zakaj ste se odločili za to?

Prišla sem na srečanje mladinskih pisateljev Oko besede. Tudi lani sam obiskala eno od šol, a ne vem katero, saj jih imate označene po številkah. ☺ Zelo sem uživala, še posebej danes, saj so otroci bili dobro pripravljeni.

Rodili ste se v Kranju. Ste tam preživeli tudi otroštvo?

Da, sem. Bilo je zanimivo, raznoliko, veliko smo se igrali zunaj, kar pogrešam pri današnjih otrocih.

Ali ste pisali tudi kot majhni?

Ne, sem pa veliko brala. Še posebej ob zimskih večerih, ko sem od zunaj prišla še z mrzlimi lici in sedela ob kaminu.

Šolali ste se na Srednji šoli za oblikovanje in fotografijo. Kaj vas je navdušilo pri tem?

Predvsem to, da se ukvarjam z umetnostjo. Likovna umetnost me je zelo pritegnila, ampak nisem čutila, da je to moje poslanstvo.

Pišete za mladino in odrasle, za katere raje in zakaj?

Najraje za otroke od dvanajst do trinajst let, ki si že upajo povedati, da jim starši in šola grede na živce. Težko pa mi je pisati za malo starejše najstnike, ker ni enostavno gledati svet skozi njihove oči.

Slišali smo, da imate pet otrok. Ali dobite navdihe tudi od njih?

Da, vsekakor. Brez njih ne bi nikoli bila mladinska pisateljica. Ampak nikoli ne vključim samo enega, ampak od vseh poberem nekaj.

Leta 2013 ste bili nominirani za večernico s knjigo Kakšno drevo zraste iz mačka. O čem govori knjiga in kako ste dobili idejo zanjo?

Tudi za desetnico je bila nominirana ...Knjige so vedno nominirane, ampak nikoli ne zmagajo. ☺ V knjigi je veliko različnih zgodb. So trije pripovedovalci, dva brata in ena sestra. Nastajala je več let, saj sem nabirala zgodbe.

Pri kateri knjigi ste imeli največ težav in katero ste napisali najbolj gladko?

Mladinski roman, ki bo izšel leta 2015, je bil najtežji, saj je najstniški. Najbolj gladko je pa šlo pisanje knjige z naslovom Društvo starejših bratov.

Za konec nam pa še povejte, kakšni so vaši cilji ali želje, ki jih še niste dosegli?

Rada bi do konca pisala. Želim si, da se ne bi zgodila kakšna nesreča, vojna, bolezen. Ali pa da se ne bi kaj slabega zgodilo mojim otrokom. Drugače bi pa rada napisala še kaj hudomušnega.

Hvala za pametna vprašanja in še lep dan naprej. Adijo! ☺

Anja Gujt in Urša Sever, 8.a